

Rejenka.

(Nadaljevanje).

Poleti je hodila Čekalka kakor prejšnja leta spet v gozd in nabirala zdravilne rastline. Jemala je Anico vedno s seboj in ji pravila:

»Pojdi, zlata moja, in zapomni si vse, kar ti bom pokazala in povedala. Ko umrjem, ti bo nemara še prišlo prav.«

Nekega dne sta šli kmalu po sveti maši v gozd in ko sta prispeli k potoku, ki je tekel iz gozda, je sedla ženica na breg in rekla: »Anica, umijva si tukaj noge.«

Potopili sta noge v jasne, prozorne valčke, in Anica je gledala na dno, kako so tam švigale kakor strela hitre ribice.

»Babica, kaj pa je to tukaj?«

»To so ribice,« je odgovorila Čekalka.

»Ali so vedno v vodi?« je vprašalo dekletce.

»Vedno, vedno,« je odgovorila rednica.

»O joj!« se je čudila Anica. »In ne gredo nikoli iz vode?«

»Samo takrat, ko imajo umreti. Tedaj se zažene vsaka ribica nad vodo, pogleda v sinje nebo, nato pa spusti dušico in umrje. In iz vsake ribje dušice se pozneje razcvete lepa modra cvetica. Poglej, vse polno jih je tod okoli! Imenujemo jih potočnice ali spominčice. Kadar pa kakšna deklica tako spominčico utrga in jo vplete v šopek Mariji, pa je tista ribja dušica osvobojena.«

»Oj, oj!« je vzdiknila Anica. »Babica, dajva, natrgajva teh spominčic in spletiva jih v šopek Mariji.«

»Vidiš, pa res, dušica moja, da bo imela Marija veselje,« je prikimala ženica pa poljubila deklico na belo čelo.

»Teh spominčic natrgava, ko pojdeva iz gozda domov, spleteva venec in ga dava Mariji. — Zdaj pa pojdiva,« je rekla Čekalka in šla je z Anico vred v gozd.

Bil vam je to nad vse lep izprehod. Gozd je dišal po nevihti, ki je bila dan poprej; prijeten hlad je vel s porošene trave, in slednja cvetka, vsaka travica je bila kakor pomlajena. Babica je povedala Anici ime slednje cvetice in vsakega zelišča. Poznala je vse in vedela, za katero bolezen je ta in ta bilka in zakaj se ta ali ona rožica tako imenuje. Anica jo je pazno poslušala in si je vse, kar ji je povedala babica, dobro vtisnila v spomin.

»Utrgaj tamle tisto rdečo cvetko,« ji je rekla ženica, »poglej, tamkaj jih je vse polno! Natrgaj jih — to so Marijine solze. To so lepe, kajne?«

Anica se je srečno nasmejala, pa je previdno trgala cvetke, kakor jo je naučila babica, da bi jih ne utrgala s korenino vred — to baje cvetke boli.

»Ali pa veš, zakaj se tej cvetici tako pravi? — Poslušaj, ti povem. — Ko je klečal Jezus zeleni četrtek na Getzemanskem vrtu in potil krvavi pot, je hodila Mati božja s sveto Marijo Magdaleno blizu tam po loki. Mati božja je dobro vedela, kaj se godi z Jezusom, in kakšna groza je prišla nanj in kako izteza roke in prosi pomoči nebeškega Očeta. Rada bi bila šla k njemu in ga

potolažila, toda bala se je, in zato je bilo njeno materinsko srce polno bridkosti in žalostno do smrti. Plakala je krvave solze, in te so padale v travo. Ko so pa prišli ljudje naslednje jutro na loko, so zagledali v travi polno rdečih cvetic, kakršnih niso prej videli svoj živi dan. Čudili so se temu in drug drugega povpraševali, kakšne rožice so to? Pa ni nihče vedel, dokler jim ni povedala sveta Magdalena, da so to solze Marijine, ki jih je Bog spremenil v rožice. Od tistega časa rastejo te rožice povsod, in ljudje jih še dandanašnji imenujejo ‚Marijine solzice‘.«

»Babica, kako je to lepo!« je rekla Anica.

»Lepo, lepo!« je pritrdila babica »Kogar bolé oči, pa si natrga teh cvetk in si jih položi na oči, ga nehajo boleti. Zapomni si to, morda ti bo še kdaj prav prišlo.«

Namesto odgovora si je pritisnila Anica kitico na oči. Babica se je nasmehnila: »Beži, beži, neumnica, saj imaš, Bogu hvala, zdrave oči. Tako boš napravila, kadar te bodo oči bolele.«

Sli sta potem dalje. Kar zakliče Anica: »Babica, pogledjte, pogledjte pikapolonico!«

Stekla je, ujela vsem otrokom ljubega hrošča, ga položila na prst in jela peti:

Pikapolonica,
zleti mi, zleti v nebesa,
zlatega kruhka prinesi!

Hrošček je zlezel na konec prsta, dvignil pikasti krili in frrr! pa je odletel v zrak. Anica je od veselja zacepetala.

»Čakaj, dušica moja, naučim te s to pikapolonico še nekaj. Ko boš zrastle in morda kdaj zašla v gozdu in ne boš vedela, v katero stran imaš kreniti, poišči si pikapolonico — saj jo povsod lahko dobiš — položi jo na prst in jo vprašaj:

Pikapolonica,
v katero stran mi je kreniti?
Kod mi je domov oditi? —

In v katero stran bo poletela pikapolonica, v tisto stran zavij, pa prideš domov.«

»I, kako pa pikapolonica to ve, v katero stran?« se je začudila Anica.

»Njej pove tvoj angel varih. Poslušaj me, Anica! Ko boš večja, ne hodi nikoli z doma brez molitve. Vselej prosi angela variha, da ostane pri tebi in te varuje napačne poti ali kakšne nezgode. Zapomni si to dobro! Kadar mene več ne bo, te nihče ne bo na to spomnil. Naš angel varih hodi zmeraj z nami kakor senca. Mi svoje sence ne vidimo, razen kadar sveti solnce, pa angela variha tudi ne moremo videti, ker nam še ne sveti večno solnce — toda on je vendar vedno pri nas. Kadar bomo pa v nebesih, kjer sveti tisto večno solnce, bo pa vsakdo videl svojega angela variha.«

Na teh gozdnih izprehodih, ko je hodevala babica z Anico, se je starka poslavljalala z gozdom, z lokami, z vodami, s cveticami, s ptiči — z vsem svetom,

ki ga je tako vroče ljubila. Zнала je pa v njem tudi jako dobro čitati in zasledovati v vsem modrost in dobroto božjo. Nabirala je pač še zdravilna zelišča za druge ljudi, zase pa ni mogla več nobenih najti. Ko so poželi žito in je zavel prvi mrzli veter čez strnišča, je začela Čekalka čuda naglo hirati. V gozd ni več hodila, ker je bil za njene stare noge predaleč, in kmalu je bila njena edina pot le še v cerkev, pa še tja je morala hoditi ob palici. Čez nekaj mesecev pa je obležala v postelji.

(Nadaljevanje.)

R. Bazin-Kriha.

Liščki iz Galileje.

Koder je naš Gospod Jezus hodil po potih, so se ptički veselili. Komaj so zagledali njegovo belo obleko, so priletavali v trumah. Nekateri so posedali na veje v ograji, in zdelo se je, kot bi veje cvetele. Drugi ptički so capljali v prahu, ki so se ga doteknile njegove noge. Spet drugi so poletavali v zraku in delali senco nad njim. Tudi onih, ki so znali peti, ni manjkalo. Tisti, ki niso imeli glasu, so kazali vsaj svoje perje. Vsi so pa govorili na svoj način:

»Hvala ti, Gospod, za obleko, za glas, za barvo, za zrnca, za listje, ki nas skriva; hvala za življenje in hvala ti za naša krila!«

On, Gospod se je pa smehljaj, blagoslavljal in odhajal.

Celo ptice-matere, ki so valile, se niso pomišljale, da zapusté gnezda in so uganile, da to pot jajčka ne bodo trpela. Prihajale so molče in hitro odhajale.

Nekega dne pa sta se na nekem pobočju v Galileji ustavila dva ptička, vsa žalostna med drugimi veselimi. Bilo je v času, ko je v zavetju črni trn in beli trn še zelen. Jezus je opazil žalost teh dveh in se ustavil. Razumel je, česar ptička nista znala povedati:

»Gospod, v zaupanju sva si napravila gnezdo na tleh pod drevesom. Imela sva že jajčka. Narasle pa so vode in so odnesle hišo.«

Dvignil je Gospod roko in rekel tako pohlevno, da je bilo bolj podobno tožbi kot povelju:

»Iznova pričnita, mala moja!«

Liščka sta si res napravila novo gnezdece prav na vrhu hrasta v strahu pred naraslimi vodami. Zato sta rabila dosti časa. Žimo, volno, perje — iz česar je izdelano liščkovo gnezdo — so do zadnjega pobrali že prvi izdelovalci, oni srečneži, ki sta jih slišala prepevati okoli sebe. A glej, takrat, ko se je hiša bližala koncu, naravnost proti nebu, in zibajoča se v vetru, takrat je izbruhnila takšna divja nevihta, vsa polna toče, da se je vse podrlo.

Liščka sta šla na pot, da poiščeta Gospoda. Nista bila kakor mi, ki se vedno pritožujemo. Hotela sta samo vedeti, če jima ne preostane nič upanja, da bi to leto še zamogla vzgojiti družinico, in zakaj se je jima podrlo dvoje